DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
17. april 1997 *

I sag C-15/95,

angående en anmodning, som Tribunal de grande instance de Morlaix (Frankrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

EARL de Kerlast

mod

Union régionale de coopératives agricoles (Unicopa),

Coopérative du Trieux,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 40, stk. 3, artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10) og artikel 3a, artikel 7 og artikel 12, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13),

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, J.L. Murray, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, G. Hirsch (refererende dommer) og H. Ragnemalm,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— EARL de Kerlast ved advokat Evelyne Brulé, Morlaix

— den franske regering ved kontorchef Edwige Belliard og ekspeditionssekretær Jean-Louis Falconi, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 20. juni 1996 af EARL de Kerlast ved advokat Jean-Noël Moal, Morlaix, af den franske regering ved

fuldmægtig Frédéric Pascal, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved juridisk konsulent Gérard Rozet, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. juli 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom afsagt den 14. december 1994, indgået til Domstolen den 18. januar 1995, har Tribunal de grande instance de Morlaix i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 40, stk. 3, artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10) og artikel 3a, artikel 7 og artikel 12, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag mellem EARL de Kerlast, en landbrugsbedrift med begrænset ansvar, og mejeriet Coopérative du Trieux og Union régionale de coopératives agricoles (herefter »Unicopa«), som Coopérative du Trieux er tilsluttet, vedrørende henførelsen til EARL de Kerlast's referencemængde af de mælkemængder, som denne landbrugsbedrift har produceret inden for rammerne af et interessentskab, der var stiftet sammen med en anden producent Kergus, der selv er indehaver af en referencemængde.

3 EARL de Kerlast er mælkeproducent og disponerer med henblik herpå over en individuel referencemængde på 363 045 liter mælk. Kergus er både landmand og lastbilchauffør. Som landmand disponerer han over en individuel referencemængde på 144 245 liter mælk.

4 Den 11. september 1992 oprettede EARL de Kerlast og Kergus ved privat dokument et interessentskab med henblik på »at udnytte Kergus' referencemængde ...«. Det fremgår af forelæggelsesdommen, at denne selskabsform i henhold til fransk ret ikke har nogen retsevne, ikke kan gøres gældende over for tredjemand og er af hemmelig karakter. Interessentskabet åbnede derefter en bankkonto, hvortil indtægterne ved salget af mælk til Coopérative du Trieux i mejeriåret 1992/93 blev indbetalt. Kergus hævede ca. 20% af det beløb, der blev krediteret denne konto.

5 Coopérative du Trieux bragte dette arrangement til ophør i oktober 1993. Mejeriet var nemlig som opkøber blevet pålagt en tillægsafgift for overskridelse af sin referencemængde delvis i hvert fald på grund af den mængde mælk, det havde opkøbt hos interessentskabet. Coopérative du Trieux henførte derefter hele denne mængde til EARL de Kerlast, som derefter måtte betale tillægsafgiften for disse leverancer. EARL de Kerlast måtte således betale bøde for overskridelse af den individuelle referencemængde.

6 Den 1. april 1994 har EARL de Kerlast derfor anlagt sag mod Coopérative du Trieux og Unicopa ved Tribunal de grande instance de Morlaix med påstand om, at den foretagne henførelse til EARL de Kerlast af de mælkemængder, som interessentskabet har produceret, annulleres med tilbagevirkende kraft, at EARL de Kerlast tilkendes ret til betaling for sin samlede mælkeproduktion samt erstatning.

7 Da Tribunal de grande instance de Morlaix fandt, at afgørelsen af sagen rejste spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten, besluttede den at udsætte sagen og i henhold til EF-traktatens artikel 177 forelægge Domstolen følgende tre spørgsmål:

»1) Kan artikel 7 i Rådets forordning nr. 857/84 fortolkes således, at den indebærer et forbud mod, at producenter opretter interessentskaber (som ifølge deres natur ikke har nogen retsevne, ikke kan gøres gældende over for tredjemand og er af hemmelig karakter), idet dette betragtes som skjult bortforpagtning af kvoter, eller er sådanne interessentskaber tilladt som nødvendige strukturelle tilpasninger, jf. artikel 1 i forordning nr. 856/84?

2) Skal artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 og artikel 3a i forordning nr. 764/89 fortolkes således, at de indebærer et krav om en faktisk genoptagelse af produktionen foretaget af producenten personligt?

3) Er EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, til hinder for, at en medlemsstat i medfør af forordning nr. 857/84 af 31. marts 1984 (som ændret ved forordning nr. 764/89 af 20.3.1989) beslutter at forbyde interessentskaber og tillade særlige sammenslutninger med henblik på fælles drift (Groupements Agricoles d'Exploitation en Commun, GAEC) for så vidt angår mælkeproduktionen? (cirkulære nr. 4019 af 20.11.1989 DPE/SPM/C 89; cirkulære nr. 7051 af 14.11.1991 DEPSE/SDSA C 91)«.

De relevante lovbestemmelser

8 I henhold til artikel 5c, stk. 1, første afsnit, andet punktum, i Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 (EFT 1968, I, s. 169), som ændret ved forordning nr. 856/84, er formålet med den tillægsafgift, der er indført ved sidstnævnte forordning, »at styre væksten i mælkeproduktionen, samtidig med at de nødvendige strukturelle udviklinger og tilpasninger muliggøres ...«.

9 I henhold til andet afsnit i samme bestemmelse gennemføres afgiftsordningen i hver region på medlemsstaternes område efter formel A (producentformlen) eller formel B (opkøberformlen). Ifølge sidstnævnte formel skal enhver opkøber af mælk eller andre mejeriprodukter erlægge en afgift for de mængder mælk eller mælkeækvivalenter, som er leveret af producenter, og som i de pågældende tolv måneder overstiger en referencemængde, som nærmere skal fastsættes. Den Franske Republik anvender denne sidstnævnte formel og har valgt 1983 som referenceår.

10 For så vidt angår overførsel af en sådan referencemængde bestemmes det i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 857/84, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 590/85 af 26. februar 1985 (EFT L 68, s. 1), at »i tilfælde af salg, bortforpagtning eller overdragelse ved arv af en bedrift overføres den tilsvarende referencemængde helt eller delvis til køberen, forpagteren eller arvingen ifølge betingelser, der skal fastsættes«.

11 Artikel 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT L 139, s. 12), bestemmer med henblik herpå:

»I forbindelse med anvendelsen af artikel 7 i forordning (EØF) nr. 857/84, jf. dog stk. 3 i samme artikel, overføres referencemængderne for producenter og opkøbere i forbindelse med formel A og B og for producenter, som sælger direkte til konsum, på følgende betingelser:

1) Ved salg, bortforpagtning eller overdragelse ved arv af en bedrift som helhed overføres den tilsvarende referencemængde til den producent, som overtager bedriften.

2) ...

3) Nr. 1 og 2 ... anvendes efter de forskellige nationale regler analogt med de øvrige tilfælde af overdragelse, der har lignende retsvirkninger for producenterne.«

12 Hvad angår begrebet producent indeholder artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 følgende definition:

»c) producent: landmand, fysisk eller juridisk person eller sammenslutning af fysiske eller juridiske personer, hvis bedrift ligger på Fællesskabets geografiske område, og

— som sælger mælk eller andre mejeriprodukter direkte til forbrugeren

— og/eller som leverer til opkøberen«.

13 I Frankrig er disse bestemmelser blevet gennemført bl.a. ved dekret nr. 84-661 af 17. juli 1984 (JORF af 21.7.1984, s. 2373), der blev ophævet ved dekret nr. 91-157 af 11. februar 1991 (JORF af 13.2.1991, s. 2199) og dekret nr. 87-608 af 31. juli 1987 om overførsel af referencemængder for mælk (JORF af 8.8.1987, s. 8727).

14 Denne lovgivning gør overførsel af kvoterne betinget af en administrativ godkendelse og foreskriver fradrag af en vis procentdel til fordel for den nationale reserve i forbindelse med visse kategorier af overførsel, herunder en overførsel som den, hovedsagen drejer sig om.

Første spørgsmål

15 Med det første spørgsmål, der består af to delspørgsmål, ønsker den nationale ret reelt oplyst, om artikel 7 i forordning nr. 857/84 skal fortolkes således, at stiftelse af interessentskaber af mælkeproducenter kan ligestilles med bortforpagtning, og, i benægtende fald, om bestemmelsen finder anvendelse på stiftelsen af en sådan selskabsform, idet denne anses for et middel til en nødvendig strukturel tilpasning, som omhandlet i artikel 5c i forordning nr. 804/68, som ændret ved forordning nr. 856/84.

16 I det omfang spørgsmålene nødvendiggør en gennemgang af det pågældende selskabs retsstilling i forhold til national ret bemærkes først, at skønt Domstolen i henhold til traktatens artikel 177 ikke har kompetence til at anvende en fællesskabsregel på et bestemt tilfælde og dermed til at bedømme en national bestemmelse efter denne regel, kan den dog, som led i det ved denne artikel indførte judicielle samarbejde, på grundlag af oplysningerne i sagens akter forsyne en national domstol med de fællesskabsretlige fortolkningselementer, som kan være hensigtsmæssige for den ved vurderingen af denne bestemmelses virkninger (dom af 8.12.1987, sag 20/87, Gauchard, Sml. s. 4879, præmis 5).

Første del af første spørgsmål

17 Det er fast retspraksis, at der for hele referencemængdeordningen gælder den hovedregel, som er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 857/84 og nr. 1546/88, og hvorefter referencemængden tildeles i forhold til jordtilliggende og derfor skal overføres med de arealer, der er grundlaget for tildelingen (jf. hertil dom af 23.1.1997, sag C-463/93, St. Martinus Elten, Sml. I, s. 255, præmis 24, samt domme af 27.1.1994, sag C-98/91, Herbrink, Sml. I, s. 223, præmis 13, og sag C-189/92, Le Nan, Sml. I, s. 261, præmis 12).

18 Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 405, s. 1), der anvendes fra den 1. april 1993, har gennemført dette princip ved videreførelsen af referencemængdeordningen. Dens artikel 7, stk. 1, første afsnit, bestemmer nemlig, at »den referencemængde ... overdrages sammen med bedriften ved salg, bortforpagtning eller overdragelse ved arv til de producenter, som overtager den ...«.

19 En referencemængde kan således principielt kun overføres ved overførsel af de landbrugsarealer, der er grundlaget for tildelingen, og kan kun finde sted under de former og på de betingelser, der er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 857/84 og nr. 1546/88. Referencemængdeordningen udelukker med andre ord en isoleret overførsel alene af referencemængderne, medmindre andet er fastsat i fællesskabsretten.

20 Som anført af Kommissionen har fællesskabslovgiver fraveget dette princip i forskellige situationer. Det er imidlertid ubestridt, at der ikke foreligger en af disse situationer i denne sag. Navnlig finder den ordning om midlertidige overdragelser af referencemængder, som Rådets forordning (EØF) nr. 2998/87 af 5. oktober 1987 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT L 285, s. 1) giver medlemsstaterne mulighed for at iværksætte, ikke anvendelse på franske producenter, da Den Franske Republik ikke har gjort brug af denne kompetence.

21 Hvad angår formerne og betingelserne for overførsel af referencemængder bemærkes, at artikel 7 i forordning nr. 857/84 og nr. 1546/88 kun omtaler salg, bortforpagtning eller overdragelse ved arv af bedriften, samt dispositioner med lignende retsvirkninger. Det påhviler den nationale ret på grundlag af national lovgivning at fastslå, om den foreliggende disposition kan kvalificeres som salg, bortforpagtning eller har tilsvarende retsvirkninger, som omhandlet i denne lovgivning (jf. hertil ovennævnte dom af 23.1.1997, St. Martinus Elten, præmis 32).

22 Domstolen har i denne sammenhæng fastslået, at udtrykket »bortforpagtning« indebærer en ændring af besiddelsesforholdene vedrørende de pågældende produktionsenheder inden for de kontraktforhold, som følger af den pågældende forpagtningsaftale, og omfatter enhver overdragelse mod vederlag af brugsretten, uanset dennes retlige udformning (jf. dom af 13.7.1989, sag 5/88, Wachauf, Sml. s. 2609, præmis 15, og af 22.10.1991, sag C-44/89, Von Deetzen II, Sml. I, s. 5119, præmis 37).

23 Ifølge artikel 7, første afsnit, nr. 3, i forordning nr. 1546/88 kan enhver disposition også anses for omfattet af begrebet bortforpagtning, uafhængig af den retlige udformning, hvis den medfører retsvirkninger, der kan sammenlignes med retsvirkningerne af en bortforpagtning. Denne kan således bl.a. omfatte transaktioner, der foretages i forbindelse med stiftelsen af en sammenslutning eller en gruppe af personer, og som vedrører den pågældende bedrift, såfremt den pågældende transaktion er udformet på en sådan måde, at den ifølge sit formål og indhold i første række tager sigte på, at sammenslutningen eller gruppen af personer kan fortsætte med at drive bedriften, og stiftelsens formål ikke alene er at realisere bedriftens handelsværdi (jf. vedrørende dispositioner svarende til overdragelse ved arv, ovennævnte Von Deetzen II-dom, præmis 38). Denne udelukkelse af transaktioner, hvis formål alene er at realisere markedsværdien, som indtil nu efter Domstolens praksis kun har fundet anvendelse på en forpagter, må ligeledes af de samme grunde og med samme formål finde anvendelse på en ejer og bortforpagter.

24 I forbindelse med en bortforpagtning, som omhandlet i artikel 7 i forordning nr. 857/84 og nr. 3950/92, kan en forpagter kun udnytte den referencemængde, der er tildelt på grundlag af bedriftens arealer, såfremt han som landmand er producent, som omhandlet i artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84. For så vidt angår tildelingen af en referencemængde anføres det i dommen af 15. januar 1991 (sag C-341/89, Ballmann, Sml. I, s. 25), at det følger af de generelle hensyn, der ligger til grund for ordningen vedrørende tillægsafgift på mælk som helhed, at en landmand kun kan få tildelt en referencemængde, såfremt han er producent. I tilfælde af overførsel af en allerede tildelt referencemængde skal en erhverver, som overtager arealerne, være producent for at have ret til en overførsel af den tilknyttede referencemængde. En overførsel ved bortforpagtning af en referencemængde sammen med

de tilknyttede arealer kan således kun ske efter artikel 7, stk. 1, nr. 1, i forordning nr. 1546/88 og artikel 7, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 3950/92, såfremt erhververen er producent.

25 Ifølge Domstolens praksis omhandler begrebet producent, således som det fremgår af definitionerne i artikel 12, litra c), sammenholdt med litra d), i forordning nr. 857/84, en landmand, der med henblik på mælkeproduktion driver en række produktionsenheder på eget ansvar (ovennævnte Herbrink-dom, præmis 20). Såfremt forpagtningen gennemføres i form af oprettelse af en sammenslutning eller en gruppe af fysiske eller juridiske personer under de anførte betingelser, er det alle de personer, der udgør sammenslutningen eller gruppen, der skal opfylde de nødvendige betingelser, som en producent skal opfylde (ovennævnte Herbrink-dom, præmis 21).

Anden del af første spørgsmål

26 Uanset at formålet med artikel 5c i forordning nr. 804/68, som ændret ved forordning nr. 856/84, er at muliggøre de nødvendige strukturelle tilpasninger, står det fast, at dette formål kun kan forfølges under de former og på de præcise betingelser, der er fastsat med henblik herpå i ordningen om afgift på mælk. I modsat fald opstår der nemlig fare for, at ordningen ikke anvendes ensartet på grund af forskelle i de nationale lovgivninger.

27 Som generaladvokaten har anført i punkt 32 ff. i forslaget til afgørelse giver ingen af bestemmelserne i afgiftsordningen en producent, der befinder sig i samme situation som sagsøgeren i hovedsagen, adgang til med henblik på en nødvendig strukturel tilpasning at udnytte en referencemængde, der er tildelt en anden producent, under andre former end dem, der er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 857/84.

28 På grundlag af ovenstående betragtninger må første spørgsmål besvares med, at artikel 7 i forordning nr. 857/84 skal fortolkes således, at stiftelse af et selskab ifølge national ret ikke kan ligestilles med en bortforpagtning, såfremt selskabets formål og retsvirkning alene er ved en overdragelse af en af selskabsdeltagernes referencemængde uden overdragelse af de bedriftsarealer, som er grundlaget for tildelingen af referencemængden, at realisere referencemængdens markedsværdi til fordel for visse af selskabsdeltagerne, når disse deltagere i deres egenskab af producenter ikke har til hensigt fortsat at drive bedriften. Artikel 7 i forordning nr. 857/84 kan heller ikke finde anvendelse på et sådant selskabs stiftelse, der ikke kan anses for et middel til en nødvendig strukturel tilpasning, som omhandlet i artikel 5c i forordning nr. 804/68, som ændret ved forordning nr. 856/84.

Andet spørgsmål

29 Det andet spørgsmål, der drejer sig om, hvorvidt artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 og artikel 3a i samme forordning, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 (EFT L 84, s. 2), skal fortolkes således, at de indebærer et krav om en faktisk genoptagelse af produktionen foretaget af producenten personligt, er ikke relevant, for så vidt det vedrører artikel 3a i forordning nr. 857/84, som ændret.

30 Det fremgår nemlig af dommen af 21. marts 1991 (sag C-314/89, Rauh, Sml. I, s. 1647, præmis 10), at formålet med ovennævnte bestemmelse i det væsentlige er at sikre, at producenter, der som led i opfyldelsen af en forpligtelse, de har indgået i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1), ikke har leveret mælk i referenceåret, på visse betingelser tildeles en særlig referencemængde.

31 Det er ubestridt, at Kergus ikke hører til denne kategori af producenter.

32 I det omfang andet spørgsmål drejer sig om en forpagters forpligtelse til personligt og faktisk at genoptage produktionen, er det tilstrækkeligt at henvise til præmis 25 i denne dom.

33 Det andet spørgsmål må derfor besvares med, at artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 skal fortolkes således, at bestemmelsen principielt indebærer et krav om en faktisk genoptagelse af produktionen foretaget af producenten personligt.

Tredje spørgsmål

34 Med det tredje spørgsmål ønsker den nationale ret reelt oplyst, om lighedsprincippet i traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, er til hinder for, at en medlemsstat tillader, at der med henblik på mælkeproduktion anvendes visse selskabsformer ifølge national ret, som f.eks. Groupements Agricoles d'Exploitation en Commun (særlige sammenslutninger med henblik på fælles drift) (herefter »GAEC«) for så vidt angår mælkeproduktionen, når den forbyder andre selskabsformer som f.eks. et interessentskab.

35 Ifølge fast retspraksis er artikel 40, stk. 3, andet afsnit, som inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik indeholder et forbud mod forskelsbehandling, alene et specifikt udtryk for det almindelige lighedsprincip, som er et af fællesskabsrettens grundlæggende principper, og som indebærer, at ensartede forhold ikke behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke behandles ensartet, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (dom af 20.9.1988, sag 203/86, Spanien mod Rådet, Sml. s. 4563, præmis 25).

36 Det er ligeledes fast retspraksis, at i det omfang medlemsstaterne er bundet af fællesskabsrettens grundlæggende principper, når de gennemfører fællesskabsbestemmelserne, finder denne regel anvendelse på nationale bestemmelser, der, som bestemmelserne i denne sag, til gennemførelse af fællesskabslovgivningen om mælk fastlægger formerne for fælles udnyttelse af mælkemængder (dom af 14.7.1994, sag C-351/92, Graff, Sml. I, s. 3361, præmis 17, og af 24.3.1994, sag C-2/92, Bostock, Sml. I, s. 955, præmis 16).

37 I denne sammenhæng bemærkes, at Landbrugsministeriets cirkulære nr. 7051 af 14. november 1991 om overdragelse af referencemængder for mælk, og samme ministeriums cirkulære nr. 7008 af 25. marts 1993 vedrørende GAEC med henblik på mælkeproduktionen, som begge er udstedt i forbindelse med de dekreter, der er anført i denne doms præmis 13, indeholder en forskellig behandling af producenter, der har sluttet sig sammen i et interessentskab, og af producenter, der har sluttet sig sammen i et GAEC med henblik på mælkeproduktionen, idet kun de førstnævnte forbydes at udøve en mælkeproducerende virksomhed.

38 Denne forskellige behandling udgør ikke en overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling. Situationerne i forbindelse med de to selskabsformer kan nemlig ikke sammenlignes, da — som generaladvokaten har anført i punkt 45 i forslaget til afgørelse — selskabsdeltagerne i GAEC med henblik på mælkeproduktionen faktisk og personligt deltager i mælkeproduktionen, hvorimod denne produktion i et interessentskab kan pålægges en af deltagerne. Denne sidstnævnte selskabsform kan således fremme produktionsformer, som ikke er i overensstemmelse med den pågældende fællesskabsforordning.

39 Det bemærkes herved, at en medlemsstat med henblik på en effektiv administrativ kontrol af ordningens anvendelse må kunne udelukke visse selskabsformer, der fremmer en praksis, som ikke er i overensstemmelse med fællesskabsordningen, uden herved at løbe en risiko for at tilsidesætte forbuddet mod forskelsbehandling.

40 Det tredje spørgsmål må derfor besvares med, at traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, ikke er til hinder for, at en medlemsstat tillader, at der med henblik på mælkeproduktion anvendes visse selskabsformer efter national ret, som f.eks. et GAEC med henblik på mælkeproduktionen, når den forbyder andre selskabsformer, som f.eks. et interessentskab, for så vidt disse sidstnævnte selskabsformer kan fremme produktionsformer, der ikke er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne.

Sagens omkostninger

41 De udgifter, der er afholdt af den franske regering, af Rådet for Den Europæiske Union og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Tribunal de grande instance de Morlaix, ved dom af 14. december 1994, for ret:

1) Artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter skal fortolkes således, at stiftelse af et selskab ifølge national ret ikke kan ligestilles med en bortfor-

pagtning, såfremt selskabets formål og retsvirkning alene er ved en overdragelse af en af selskabsdeltagernes referencemængde uden overdragelse af de bedriftsarealer, som er grundlaget for tildelingen af referencemængden, at realisere referencemængdens markedsværdi til fordel for visse af selskabsdeltagerne, når disse deltagere i deres egenskab af producenter ikke har til hensigt fortsat at drive bedriften. Artikel 7 i forordning nr. 857/84 kan heller ikke finde anvendelse på et sådant selskabs stiftelse, der ikke kan anses for et middel til en nødvendig strukturel tilpasning, som omhandlet i artikel 5c i Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984.

2) Artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 skal fortolkes således, at bestemmelsen principielt indebærer et krav om en faktisk genoptagelse af produktionen foretaget af producenten personligt.

3) EF-traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, er ikke til hinder for, at en medlemsstat tillader, at der med henblik på mælkeproduktion anvendes visse selskabsformer efter national ret, som f.eks. et GAEC, med henblik på mælkeproduktionen, når den forbyder andre selskabsformer, som f.eks. et interessentskab, for så vidt disse sidstnævnte selskabsformer kan fremme produktionsformer, der ikke er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne.

Murray Kakouris Kapteyn

Hirsch Ragnemalm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. april 1997.

R. Grass

Justitssekretær

G.F. Mancini

Formand for Sjette Afdeling